

PsittaScene Vol 20 Nr 2 Maj 08

Översättning Bo Gerre/Dan Paulsen

www.parrots.org

sweden@worldparrottrust.org

Innehåll

- 2 Från direktören
- 3 Nybörjartur – Ny projektledare rapporterar om blåstrupig ara
- 7 Nya arter, nya utmaningar – erfarna frivilliga assisterar i blåstrupig ara projekt
- 8 Flyg eller fall – en blåstrupig ara lämnar boet
- 9 Välkommen till en besökare
- 10 En gyllene samling – guldparakiter i Brasilien
- 14 Sällskapsfåglarnas sidor
- 17 Grå uppdatering
- 18 PsittaNytt
- 19 WPT kontakter
- 20 Parrots in the Wild: Golden Conure

På våra omslag

Framsida Att en andra och en tredje unge har överlevt i redet hos vilda blåstrupiga aror har tidigare ej inträffat och händelsen var höjdpunkten under den nyligen genomförda häcknings säsongen.

Förhoppningsvis så bådär denna framgång väl för den långsiktiga överlevnaden av världens mest sällsynta ara. © Alexander Pari Chipana

Baksida En stor flock av guldparakiter (*Guaruba guarouba*) tar sig över Tapajós floden i Amazonia National Park, Brasilien – platsen är utan tvekan en av de bästa för att observera denna art i det fria. Flera olika flockar kunde observeras när de flög över floden, som är över 3 km bred på detta ställe. © Thiago Orsi

Från direktören

När bilden av "en familj om fem" anlände – utvisande tre nyligen flygga ungar av blåstrupig ara och deras båda föräldrar (se sedan 6) – så underströk denna bild vilket fantastiskt år det har varit för våra projekt i Bolivia. För varje ny säsong så har vi anammat nya tekniker och finputsat på de redan befintliga teknikerna, vilket möjliggjort för fältteamet att på ett effektivt sätt skydda och stödja varje häckpar och deras ungar. Samtidigt kom vi till den tråkiga slutsatsen att i stort sett vart enda av dessa bon har haft behov av "handpåläggning" för att lyckas med häckningen. Vi är ännu ej helt utan problem, men det är ju tacksamt att se så många par lämna sina bon med flygga ungar i släptåg. Efter en månads överlappning under förra sommaren så har så Toa Kyle överlämnat tyglarna till projektet för blåstrupig ara till en argentinsk forskare vid namn Igor Berkunsky. Vid säsongens slut så fick Igor sällskap av en enastående grupp av assistenter och frivilliga från hela världen – 23 personer från inte mindre än 9 länder! I syfte att presentera en rad perspektiv och röster, från projektet, i detta nummer av PsittaScene, så är vi glada över att kunna inkludera en samling av artiklar rörande blåstrupig ara, var och en med unikt fokus. Två andra artiklar avrundar detta nummer på ett bra sätt. En från en brasiliansk Master student, Thiago Orsi, som presenterar sitt fina arbete med guldparakit tillsammans med några av de bästa foton vi någonsin sett på dessa fåglar. Och den andra artikeln ger ett fräscht perspektiv på vad fåglarna måhända förväntar sig av oss. Artikeln är skriven av en av de mest kunniga och eftertänksamma personer inom detta område, professor Susan Friedman. Jag hoppas att ni skall uppskatta detta nummer av PsittaScene lika mycket som jag har gjort och jag ber er att ta en stund till eftertanke och meddela oss om vad ni tycker om det – feedback från medlemmar är lika välkommet som det hjälpsamt.

Jamie Gilardi

Direktör

Sidlinje

Då blåstrupig ara nu är världen mest sällsynta vilt levande ara, så fokuseras vårt arbete främst primärt på de sista kända paren att framgångsrikt få flygga ungar. På grund av ett antal orsaker – från regnväder till förlust av ägg till tukaner – så verkar alla häckningsförsök att misslyckas såvida inte detta team av hängivna forskare och frivilliga ger direkt och ihärdigt stöd till paren. I detta nummer kan ni läsa om arbetet som utförts av projektledaren och våra frivilliga arbetare.

Nybörjartur

Av Igor Berkunsky

Det var vårt första besök i fält och mitt första möte med blåstrupig ara. Jag lärdes upp av förutvarande projektledaren Toa Kyle. Efter att vi tagit några fotografier och besökt några holkar så träffade vi på ett par som föreföll vara intresserad av en död palm. Jag sa: "Toa, det ser ut som ett bo. Vad tror du?" Toa föreslog att jag skulle leta upp ett gömställe nära trädet och vänta in fåglarnas ankomst. Jag väntade i mer än en timme under en buske och tillslut så kom paret tillbaka. En av fåglarna tog sig in i bohålan och den andre väntade utanför, på vakt. Det var allt jag behövde se. Jag väntade tills fågeln som satt på vakt flög i väg och lämnade så i tysthet platsen. Något senare så klättrade vi upp i trädet och i bohålan fann vi säsongens första ägg! Detta par lyckades få tre flygga ungar. Jag var så glad över min nybörjartur! Tyvärr så höll inte turen i sig och de andra bona var ej så lätta att upptäcka, men vi hittade dem till slut.

När WPT inviterade mig till att leda the Blue-throated Macaw Conservation Project trodde jag att jag drömde. Efter 10 års arbete med blåpannade amasonpapegojor, blåhuvad kilstjärtsparakiter (*Aratinga acuticaudata*) och munkparakiter (*Myiopsitta monachus*) i Argentina, så skulle jag arbeta i Bolivia, och där arbeta med den mest hotade arnen i hela världen. Min oro var avsevärd. Även om jag under många år arbetat med att övervaka bon, så har jag alltid gjort det utifrån en vetenskaplig synvinkel – en observation av en vild situation. Nu kände jag ett enormt ansvar. Med de blåstrupiga arorna så skulle vi komma att agera – att fatta beslut och utföra dessa beslut. Allt arbeta skulle inriktas på att utöka den vilda populationen. Vi har endast ca 80 individer identifierade i det fria, och högst sannolikt så uppgår hela den vilda populationen till inte mer än 200 individer. Allt som vi gör, bra eller dåligt kommer att ha en inverkan på arten. Allt detta attraherade mig och samtidigt så oroade det mig. Jag letade fram min bästa assistent, Federico Kacolis, och så åkte vi till Trinidad för att träffa Toa.

Vi tillbringade mer än en månad tillsammans med Toa och han visade oss alla de platser han kände till som var frekventerade av blåstrupig ara. Vi har besökt holkar och bon i träd och vi fick träffa alla de ranchägare som var involverade i projektet. Tacksamt nog så är Beni, den bolivianska staten eller landskapet ej så hårt reglerat som regionen Chaco i Argentina, vilken jag var van vid.

Vi har ett ganska enkelt utformat uppdrag: att hitta så många aktiva bon som möjligt och göra vad möjligt är för att garantera att dessa bon når framgång med häckning. För att nå detta mål måste vi övervaka varje bo, varje dag, under en fyra månadersperiod mellan äggläggning och tiden då ungarna är flygga och lämnar boet. Samtidigt måste vi reparera gamla holkar och bohålor och till och med avlägsna bisvärmar som slagit sig ned i bon. Inget av det uppräknade är enkelt i en miljö som the Llanos of Moxos. Här under torrperioden, så resulterar den intensiva hetta, damm och rök i heta gråa dagar. Med de första regnen så klarnar det upp men så uppstår ett annat problem, översvämning. I början av december är i stort sett alla tillfartsvägar översvämmade och i januari så har vi endast en väg som är tillgänglig med lastbil. Under slutet av regnperioden fungerar det inte med bilar och flygplan utan vi måste förlita oss på att ta oss runt i båtar! Tyvärr så är de blåstrupiga arorna inte skyddade av vare sig någon park eller reservat. De är helt avhängiga det skydd de får från ägarna till boskapsrancher som äger marken där arorna lever. Tacksamt nog så förstår en del av ranchägarna situationen och deltar i bevarandeprojektet. Tack vare dem så är det möjligt att sätta upp läger intill boplatserna för att vakta bona. Vårt goda resultat är en direkt följd av markägarnas stöd.

En fantastisk insats från projektteamet bidrog till vårt utmärkta resultat. Alla aktiviteter i fält koordinerades genom två fältassistenter, Federico och Carmen, och två entusiastiska fältarbetare, Vicente och John. Men som ni nog kan föreställa er, så är fem personer inte tillräckligt för att täcka 12 arbetsområden. Vi tog in hjälp, inte bara från Bolivia utan även från Canada, USA, Colombia, Peru, Uruguay, Argentina, Spanien och Nya Zeeland. Frivilliga arbetare hjälpte till med att övervaka bon och

att leta upp boplatser, reparera håligheter och med olika typer av logistik. De hjälpte även till med att mata ungar och vid hälsokontroller. Tack vare det frivilliga arbetet så kunde vi sätta upp och bemanna 4 permanenta lägerplatser för de 12 aktiva bona. Vissa frivilliga arbetare såsom "The Kiwis" (Brent and Francesca) förtjänar ett särskilt omnämmande då de medförde sin erfarenhet och kompetens från ett varierat utbud av bevarandeprojekt för papegojor. (se sid 7)

Häckningssäsongen under 2007-08 var mer framgångsrik än den tidigare säsongen, som ju hade varit den mest framgångsrika så långt. De blåstrupiga aror som vi övervakade lyckades få 10 ungar flygga från fem olika bon. Majoriteten av ungarna lämnade bona i december eller tidigt i januari. Vi lyckades bringa ned mortalitetsprocenten för svält till noll, vilket ökade antalet ungar som överlevde och ökade på antalet flygga ungar per bo. I jämförelse med häckningssäsongerna för 2004 och 2005 så fördubblades antalet flygga ungar per bo som det häckades i. Dessa framgångar är ett resultat av över fem års kontinuerligt arbetet med blåstrupig ara av WPT i the Llanos de Moxos det visar att alla vår tekniker för skötsel fungerar och nu ger utdelning.

Vi anträffade 10 häckpar som la ägg och två av dessa par gjorde ytterligare ett andra häckningsförsök vilket resulterade i totalt 12 aktiva bon. (Detta är en fördubbling jämfört med föregående häckningssäsong). Hälften av dessa par lyckades med sin häckning och totalt blev 10 ungar flygga. Detta antal ungar skulle nästan vara omöjligt att uppnå under naturliga förhållanden. Predation utgör det största hotet och är den huvudsakliga anledningen till att häckningen misslyckas. 43 procent av de aktiva bona under säsongerna 2004 till 2007 (fyra häcksäsonger, 30 aktiva bon) var utsatta för predatorer. Denna säsong, blev en tredjedel, (4 av 12) av de aktiva bona utsatta för predatorer, de flesta under perioden då äggen ruvas. Vi förlorade endast ett bo under perioden då ungarna matas upp och det var genom predation.

Vid inledningen av denna häcksäsong (det är det andra året som vi använder holkar), så blev 67 % av holkarna ockuperade av bin och endast 20 % ockuperades av andra fågelarter, två av svartbukad and (*Dendrocygna autumnalis*) och en av tornuggla (*Tyto alba*). Vi avlägsnade bin från 5 holkar, förflyttade en holk, och installerade tre nya artificiella bon (en holk och två PVC bon). Två av våra holkar togs i anspråk av blåstrupig ara. Ett par använde en holk för två häckningsförsök. Denna holk innehöll många bin i början av häckningssäsongen men efter att vi avlägsnat bina så startade blåstruparna att besöka holken och bestämde sig till och med för att anlägga en ny ingång genom att gnaga ett nytt ingångshål i botten av holken. Med vår hjälp så blev en kull om 3 ungar flygga från denna holk!

I bona hos de blåstrupiga arorna så är det vanligt att mer än en unge kläcks men normalt är det bara en unge som blir flygg. Denna naturliga kullreducering sker under de första två veckorna av ungens utveckling. Detta är en normal situation hos andra ara arter men utgör ett allvarligt problem för de blåstrupiga arorna då deras population/antal är kritiskt lågt. Det är viktigt att sörja för att varje unge som kläcks naturligt, överlever. Den enklaste åtgärden för att minimera svält är att mata ungarna under den mest kritiska perioden. Vi matar ungar i nästan alla bon. Frekvensen av tillskottsmatning beror på ungens behov. I de flesta fallen så övervakades ungarna varje dag. Vi vägde dem vid varje besök för att tillförsäkra oss att de ökade i kroppsvikt. Vi matade ungarna vid varje tillfälle då det var nödvändigt. Ett par dagars matning var oftast tillräckligt. De flesta ungar matades två gånger dagligen men i några fall så matade vi ungar upp till sex gånger dagligen. Efter en eller två veckors av matning under den mest kritiska perioden så erhöll ungarna den kroppsvikt som var nödvändig för att effektivt tävla med sina äldre syskon. Innan 2007 så dog mer än hälften (57 %) av ungarna som kläcktes och de flesta (75 %) under sin första levnadsvecka. Vi minimerade detta procenttal till noll. Under 2007 så dog ingen av de kläckta ungarna på grund av svält. Blåstrupig ara är utsatt för alla de risker som är kopplade till liten populationsstorlek och behovet av att öka populationen är uppenbart. Med en population om 150-200 individer så kan en naturlig katastrof eller en epidemi förorsaka en naturlig utrotning. Vi bedömer det som mycket viktigt att fortsätta övervaka den vilda populationen. Vi tror att vi kan fortsätta att öka reproduktionsresultatet för blåstrupig ara genom att använda enkla skötseltekniker. Emellertid, det är bråttom med att lägga fast en plan för fångenskapuppfoädningsprogram och återintroduktion och behovet blir allt mer påträngande med tiden. Det idealiska vore att ett uppfoädningsprogram startades upp lokalt och att detta program koordinerades med övervakningen av de vilda fåglarnas bon så att ungar som kläckts hos fångenskapshållna fåglar kan introduceras i vilda bon. Andra återintroduktionsprogram visar att det förekommer socialiseringsproblem mellan individer, mest troligt på grund av att vuxna och/eller juvenila fåglar satts ut. Det bästa scenariot vore att fångenskapuppfoädda ungar introducerades i vilda bon 2-3 veckor innan ungarna är flygga. Detta upplägg skulle förse dem med en naturlig socialisation vilket är det

bästa sättet att introducera dem i det fria. Eventuellt så skulle det vara möjligt att ha 3 ungar i varje vilt bo.

Andra frågeställningar Jag skulle vilja arbeta med identifiering av predatorer som tar ägg och ungar och att övervaka ungar. Bruket av kameror i aktiva bon kommer att underlätta för oss att se vilka predatorer som besöker bona och det kommer även att hjälpa oss i att övervaka de vuxna fåglarnas rörelser. Att övervaka ungar är viktigt för att alla våra ansträngningar att öka antalet ungar skulle ju vara verkningslösa om inte ungarna överlevde till vuxen ålder och blev könsmogna. Även om vi ringmärker ungarna så är det väldigt svårt att se ringarna i det fria. Avslutningsvis, bruk av GPS eller satellitteknik skulle möjliggöra för oss att se rörelserna hos en hel familj av blåstrupig ara – ju större desto bättre!

Bildtexter:

Projektledare Igor Berkunsky undersöker tre ungar från en av holkarna. Genom tillskottsutfodring så överlevde alla tre ungarna och alla tre blev flygga.

Bin kan göra en holk oanvändbar för både fåglar och forskare. Bin som avlägsnas kan vara tillbaka inom 14 dagar.

De initiala resultaten av användningen av holkar är uppmuntrande. PVC holkar (vänster) introducerades detta år. Holkar av trä är dock lättare att renovera (ovan). Medan hanen tittar på så njuter en av tre ungar av utsikten från deras nya bakdörr.

Ungar undersöks noggrant, de vägs och mäts vid regelbundna bo kontroller.

Detta är den första dokumenterade blåstrupade familjen om fem medlemmar – januari 2008.

För att lämna bidrag till detta projekt, gå in på www.parrots.org > donate

Nya arter, nya utmaningar av Brent Barrett och Francesca Cunninghame

Den unika möjligheten att få delta i projektet för blåstrupig ara och att få möjlighet att jobba med teamet från WPT var för bra för att missa. Efter att ha arbetat extensivt med kritisk hotade papegojor i Nya Zeeland (Kakapo, Strigops habroptilus och orangepannad kakariki, Cyanoramphus malherbi) och i Australien (Markparakit, Pezoporus wallicus och orangebukad parakit, Neophema chrysogaster) så var vi väldigt intresserade av att få se vilka utmaningar som fanns i skötsel av arter i andra komplexa miljöer. De basala principerna för att bevara arter är relativt enkla. Man behöver lokalisera och kartlägga alla populationen, skydda habitat och individer från all typ av reduktion och utbilda folk i metoder för artens framtida skydd. Där slutar det som är enkelt. Utmaningarna i att sköta en art ur bevarandesynpunkt är många. Miljön kan vara fysiskt och socialt utmanande. Det finns vanligen en brist på kunskap om bevarandearbetets behov och metoder. Och givetvis så är ju resurserna avseende personal och arbetstid begränsade. I stort sett alla projekt står inför dessa problem och skickligheten ligger i hur man övervinner dessa problem. Projektet för blåstrupig ara har gjort ett antal strategier för att bemästra dessa svårigheter. Det inkluderar att arbeta extensivt med frivilliga från hela världen, att etablera goda förhållanden med lokalbefolkningen och organisationer och att utveckla strategier för att hantera varje nytt problem som uppstår.

Trots en mängd tidigare vunnna kunskap och ny kunskap för arten så finns det fortfarande mycket att lära om denna hotade art och det är viktigt för artens överlevnad. Inom den närmaste framtiden är det viktigt att:

1. Maximera överlevnaden hos kläckta ungar så att 100 % av de övervakade ungarna blir flygga.
2. Att skydda alla fertila ägg under den känsliga ruvningsperioden och kläckta ungar under uppmatningsfasen. Detta kommer att kräva samma stoiska deltagande av ansvariga, personal och hängivna frivilliga arbetare och användandet av smarta bevarandetekniker, såsom handuppmatning, nyttjandet av fosterföräldrar, och genomlysning av ägg. Resultatet kommer att bli maximerad produktivitet vilket i sin tur kommer att hjälpa dessa känsliga satellit populationer som utgör den genetiska säkerheten för arten. Vi trivdes verkligen under vår tid i projektet för blåstrupig ara. Arbetet med teamet och med fåglarna var verkligen något extra och vi hoppas att kunna komma tillbaka för att hjälpa till igen i framtiden.

Bildtexter:

Blåstrupig ara kläcker normalt mer än en unge men normalt så överlever endast en unge, om en det, till att bli flygg. För att övervinna denna mortalitet så vägs ungar dagligen (eller ibland två gånger dagligen) och matas efter vad som är nödvändigt för just den ungen. Resultatet lät inte vänta på sig, procenten för de ungar som dog av svält minimerades till noll och antalet flygga ungar per bo fördubblades.

Att flyga eller falla - av Sarah Faegre, projektvolontär

19 december 2007

Klockan är 6 på morgonen när jag kommer fram till gömslet. Jag har observerat detta bo tillhörande ett par blåstrupig ara varje dag för en månad nu. Under den senaste veckan har Goliath, den större av de två ungarna i boet, stuckit ut huvudet ur ingången till bohålan. Strax efter soluppgången kan jag observera hur han klättrar upp till ingångshålet och kikar ut. Ibland så undslipper han sig en gäspning. Klockan 8, medan hans föräldrar sitter i ett intilliggande träd, så tar han sina första trevande steg utanför boet. Han vinglar ovanför ingången till boet beläget i ett träd som växer lutande och börjar flaxa med vingarna. Under de följande timmarna tittar jag medan föräldrarna ägnar honom uppmärksamhet. Hans föräldrar flyger till en gren ovanför honom och han blir genast modigare och kliver upp för trädstammen till första grenen. Han böjer sitt huvud tills näbben möter barken, han sluter ögonen och reser på nackfjädrarna för att underlätta föräldrarnas plockande i nacken på honom. De putsar hans "armhål" och plockar i den tunna huden och de fina fjädrarna i ansiktet och fortsätter med krävan och sedan med magpartiet. Att få se dem tre tillsammans är en av de vackraste scener jag någonsin sett i naturen. Undertiden så har Manu, det yngre syskonet känt sig så övergiven att han klättrat upp till ingången av boet och sitter där och skriker. Mamma kliver ned längs stammen för att ta hand om Manu och Goliath han klättrar högre. Han är på väg att nå upp till nästa förgrening med pappa i släptåg, när han slinter... Han flaxar som tokig men det är för sent. Han kraschlandar i några bromelia vid foten av boträdet. Pappan bara stirrar ned på ungen som skriker på marken. Mamma tittar ut från boet och barnvakten (jag) hoppar ut ur gömslet och går för att hjälpa ungen.

När jag närmar mig så skriker föräldrarna i förtvivlan och flyger i cirklar runt boträdet innan de försvinner. Goliath skriker och försöker flyga iväg men hans vingar hjälper knappt till att öka på hans hastighet på marken då han vagnar iväg. Jag kan lätt plocka upp honom och han lugnar ner sig. Som tur är för Goliath, så har han en fanklubb av människor från hela världen, så han tillhör en av de få vilda papegojor som får en andra chans till att lära sig flyga. Jag återbördar honom till boträdet oh går tillbaka till gömslet. Jag hör eller ser inget från ungarna under de följande två timmarna och jag hoppas att de kommer att stanna i boet.

20 december 2007

Jag anländer till gömslet kl 7:00 och ser hur en av ungarna sticker ut huvudet ur boöppningen. Är det Goliath eller har han redan börjat flyga? Är han högt uppe i ett träd med sina föräldrar? Kan han ha flugit ifrån boet i går och ätits upp av en predator? Vid 07:15 så drar ungen in huvudet och jag sitter och stirrar på öppningen och undrar. Klockan 07:38 hör jag det familjära gnällande ljudet av föräldrarna tillsammans med ljud från ungar intill. Min nyfikenhet är stor och jag smyger ut från gömslet för att titta. Goliath är med dem och han hänger farligt i en hängande gren i en liten och skranglig motacupalm. Han tittar på mig och han verkar vara mindre störd av min närvaro än av sin besvärliga position. Han försöker klättra högre och förlorar balansen och flaxar som en galning med vingarna medan han klättrar tillbaka upp på grenen. "Vad skall jag ta mig till?" Undrar jag. Jag vill inte störa familjen under denna extremt känsliga tidpunkt men jag kan inte lämna en blåstrupig araunge i denna utsatta position. Min lösning blir att flytta den portabla "blåstrupiga barnvaktsenheten" dvs gömslet. Jag tillbringar 15 minuter med att tyst flytta gömslet. Jag undrar länge han suttit i detta träd? Det ser ut som om han klättrat upp från marken. Om han ramlat ner två gånger, vad är det som säger att han inte ramlar ner igen? " Jag är övertygad om att denna skabbiga, stubbstjärtade unge inte kan flyga", och ändå så intar han en position som om han förbereder att flyga iväg. Jag ställer in min kamera på video och undrar "Vill jag verkligen ha en videosnutt på en papegojunge som kraschlandar"? Och då med all sin kraft, så flyger Goliath iväg från grenen och flyger rakt igenom träden och utom synhåll, med föräldrarna strax bakom honom. Och så har föräldrarna och deras nyligen flygga ungen försvunnit kl 08:45 som siluetter över den gyllene savannen.

Besök www.parrots.org för att titta in på Saras blogg och för att se Goliaths första flygtur.

En välkommen besökare - Av Dave Cruz, Minnesota Zoo, USA

Den blåstrupiga aran har fångat mig under lång tid under min karriär som fågeltränare. Under november 2007, fick jag förmånen att besöka the World Parrot Trust Blue-throated Macaw Project. Jag var helt klart förberedd att bli mottagen som en "outsider" eller en privilegierad gäst som skulle hållas på armslängds avstånd borta från händelsernas centrum. Jag ville komma väl förberedd och få en snabb start men jag förstod att jag måste tygla min entusiasm. Att säga att min oro var 100% felaktig skulle vara ett understatement. Jag välkomnades in i en väloljad organisation av proffs med ett mildt sinnelag och hamnade direkt i mitten av projektet. Från det ögonblick vårt lilla fyrsitsiga passagerarplan hade landat på den leråker som fungerade som landningsbana, så blev jag ytterligare en medlem i en familj av hårt arbetande personer. Och jag menar hårt arbetande. Jag fick veta att vår pilot inte skulle återvända för att plocka upp oss med mindre att vi gjorde något åt den dåliga landningsbanan. Vi satte igång att arbeta med machetes, skyfflar och hackor. Se det var mer min typ av invigning i projektet. Det finns mycket att säga om detta projekt. Terrängen i området är inte särskilt förlåtande och fotvandringen som är nödvändig för att nå dessa häckplatser är ett hårt arbete. Jag varnades för uttorkning i den brännande eftermiddagssolen men tog inte det till mig förrän jag fick hjälpas tillbaka till lägret av en av mina nya gruppmedlemmar. Jag lärde mig den lektionen snabbt och min kropp anpassade sig till rådande förhållande på kort tid. Jag uppskattade utmaningen i den hårda vandringen och klättringen. Spänningen i att utforska platser som normala människor aldrig når eller får se är en av de ultimata behållningarna i mitt liv. Men det svåraste för mig vara att lära mig att vänta. Jag var inte förberedd på de långa perioder av regn som inträffar under regnperioden och som är så kraftiga att allting får vänta. Jag visste inte att det kunde regna så hårt under så lång tid. All väntan och oro för säkerheten hos de häckande arorna och deras ägg och ungar i olika stadier av utveckling var mer än jag trodde jag kunde klara av. Resten av gruppen hade ju redan genomgått detta tidigare flera gånger. De väntade ut vädret i hammockar medan de planerade för den febrila aktivitet som skulle följa. Dessa regn, ett irriterande inslag för mig, utgör en hård verklighet som har krävt livet av många värdefulla blåstrupiga ungar. Detta är allvarligt och mycket besvär har gjorts för att få bona översvämningssäkra. Min tid i projektet var kort men mycket berikande. Denna direkta första hands erfarenhet var oerhört värdefullt för mig och min personal hemma i Minnesota Zoo. Det har gett oss ett helt nytt perspektiv i att lära våra besökare om dessa fåglar och vad som krävs för att bevara en art när den blivit så kritisk hotad. Projektet för den blåstrupiga aran är absolut nödvändigt. Jag skulle kunna använda alla möjliga lovord över fältteamet, donatorerna och andra som gjort projektet möjligt men det är inte hela berättelsen. Denna lilla population av blåstrupiga aror är, även om den sakta ökar i antal, oerhört utsatt. Det ser ut som att ingrepp från människan är det enda sättet för att hejda utrotningen av denna spektakulära art. Min förhoppning är att det tillslut blir en historia om överlevnad.

Bildtext:

När regnet kommer blir det genast mycket besvärligare att ta sig till boplatserna och ungarna. Båtar och hästar är ovärderliga för att kunna genomföra de dagliga uppgifterna.

En gyllene samling

Text och foton av Thiago Orsi

Översatt av Toa Kyle

Det var slutet på en het morgon i Amazonia National Park, i västra Pará, Brasilien. Längs en slingrande och lerig stig tog jag och WPT:s biolog Toa Kyle och jag oss till vår destination för att skåda att något saknades i landskapet. Jag kunde inte tro det...

Sex veckor tidigare så hade jag tagit mig längs denna stig för att hitta en febril aktivitet bland guldparakiter i ett aktivt bo. Tyvärr så fann vi på morgonen den 8 mars 2007 att trädet saknades. Istället så fann vi en avsågad stubbe och det fallna trädet. Någon hade uppenbarligen sågat ner trädet och plundrat det på ungarna i boet. Våra första känslor var chock, sedan blev vi arga och sedan bara ledsna. Men detta är ju orsaken till att vi behöver vara här ute. För mig personligen så började min roll i denna berättelse om guldparakiter långt tidigare och kom inte att sluta i första taget.

Mitt arbete med guldparakiter som skulle bli min mastersuppsats började i juli 2006 då Toa och jag sökte efter guldparakiter i sydöstra delen av Amazonas i Brasilien. Under en veckas sök och intervjuer bland lokalbefolkningen så kunde vi inte bekräfta artens närvaro i området. Till slut så fick vi ta oss till västra sidan av Tapajós floden i närbeliggande Pará, för att hitta flockar av dessa häpnadsveckande fåglar. Första gången som jag observerade guldparakit i det fria var en lyckoträff, jag såg 22 fåglar under

födosök i höga träd längs den transamazoniska motorvägen. Under de följande dagarna såg vi andra flockar i området och jag insåg att jag måste byta forskningsområde till västra Pará. Jag började mitt arbete med min uppsats i januari 2007 och koncentrerade mina fältinsatser i och runt Amazonia National Park (ANP). Jag slutade mitt arbete i december samma år, efter att ha tillbringat 160 dagar i fält och rest mer än 3000 km med bil, motorcykel, cykel och till fots. Sammanlagt så har jag ägnat över 900 timmar åt studier av denna symboliska och enigmatiska art.

Nya arter föda

Jag observerade guldparakiter ätande av 11 olika typer av träd varav 10 inte tidigare hade noterats för denna art. Fåglarna koncentrerade sig på en typ av fruktträd och flyttade sedan vidare när fruktförrådet i det förra minskade och ökade i det senare. Ibland så åt fåglarna av frukter eller skalet av frukten medan man av vissa trädarter föredrog kärnor och fröer. Majoriteten av träden som de åt av återfanns inte i orörd regnskog utan i skog som växt upp efter avverkning (i.e. regenerating forest) vilket väcker frågan om vad de äter av i orörd regnskog. Under tiden för min undersökning så noterades ett antal andra trädslag som bar frukt som ignorerades av guldparakiterna men som besöktes av andra papegojarter som ljusröd ara (*Ara macao*), grönvingad ara (*Ara chloroptera*) och puvaparakit (*Aratinga leucophthalmus*). Under året så observerade jag specifika flockar av guldparakiter som sökte föda i samma område. Även om de verkade försvinna under ett antal dagar så tror jag inte att arten migrerar säsongvis eller nomadiserar i sitt sök efter fruktträd över stora distanser. Utan tvärt emot, med vissa flockar förhåller det sig så att de uppehåller sig i ett område under hela året. Som Toa Kyle noterat (*PsittaScene* Vol. 17:2), så utgör murucí träd (*Byrsonima* ssp) en viktig födokälla för guldparakiter särskilt innan ungarna är flygga. Jag har bevittnat stora flockar av ibland upptill 50 fåglar i områden med många murucí träd. Det var också i en dunge med murucíträd som jag såg hur en unge lärde sig att äta själv. Ungens flock hade lämnat den ensam då flocken sökte efter andra fruktträd. Till min glädje så tuggade ungen på blommor, den höll blommorna en och en i näbben. En gång observerade jag en flock om 19 fåglar medan de under fyra timmar åt i en dunge av murucíträd.

Dynamik i flocken

Jag har observerat varierande storlek på flockar under hela studietiden, från enstaka fåglar till par och flockar om upp till 50 fåglar men flockar om 5-7 fåglar var vanligast. I ihåliga träd som fåglarna använde vid övernattningsfann jag att upptill 20 fåglar kunde samlas i samma trädhålighet över natten. Då samma antal individuella fåglar observerades övernatta tillsammans i samma träd under loppet av året så refererade jag till flocken som en klan och använde mig då av den term som Glen Reynolds (*PsittaScene* Vol. 15:2) först myntade. Individer av dessa klaner höll lösligt ihop under dagen och delade på sig under födosök, under det att de plockade varandra, parade sig eller för att försvara boet. En del klaner uppträdde fientligt mot andra guldparakiter på häckplatser eller matplatser medan arten på andra platser kunde fredligt mingla. Genom att spåra uppehållsplatser för specifika klaner och spåra upp övernattningssträd så kunde jag uppskatta populationen av guldparakiter inom mitt studieområde (ca 4000 km²) till att vara flera hundra individer. Men endast en liten del av dessa fåglar föreföll att aktivt föröka sig. Normalt sett sågs endast två till tre ungar per flock. Maximalt sågs fyra ungar i flockar om 20 fåglar. Detta låga antal ungar i flockarna indikerar på en låg reproduktion möjligen beroende på ett oproportionellt antal av ickere-producerande individer kontra häckande fåglar. Social interaktion bland klanmedlemmar kan vara spektakulärt att skåda. Under de tidiga morgontimmarna så hänger sig klanen åt putsning och socialisering. Fåglar samlas i par eller i grupper om tre på döda grenar där de putsar varandra. Lek är även det en aktivitet som förekommer vid denna tidpunkt. Vissa individer hackar retsamt på andra och ibland under det att de hänger upp och ned i fötterna och lekfullt biter varandra. Vid ett tillfälle observerade jag individer som hängde som på en tråd i en ranka, fåglarna hängde upp och ned och bet lekfullt i varandra. Vid dessa tillfälle observerade jag även andra fåglar som satt högt upp på grenar. Kanske var det flockens äldre fåglar som på detta sätt ägnade sig åt att vara flockens väktare för att upprätthålla säkerheten för klanen.

Träd för häckning och övernattnings

Under min tid i fält hade jag möjlighet att lokalisera 14 st övernattningssträd, varav 8 innehöll aktiva bon under artens häckningssäsong. Alla dessa träd återfanns i öppna områden i närheten av den stora motorvägen som skär genom landskapet eller i små brukade områden där det var hög påverkan från människan. Jag kunde inte se någon speciell preferens för specifika trädarter eller utseende för häckningsändamål. Guldparakiter i klaner använde kontinuerligt ett givet häckträd som sovträd under

icke häckningssäsong. Endast ett övernattningssträd övergavs under den tid som jag forskade och detta skedde efter att omkringliggande mark bränts för att påskynda tillväxten av gräs för kreatur. I detta fall så stannade flocken i området och nyttjade ett annat träd med hålighet som övernattningsplats. Vid flera tillfällen observerade jag aggressivt beteende från häckande parakiter mot andra flockar av guldparakiter eller andra papegojarter. Guldparakiter var effektiva i att driva bort andra fåglar från sitt område där deras bo var utan att för den skull komma i direktkontakt med dessa fåglar. Dock så blev det omvända roller för en guldparakit som råkade flyga för nära ett bo tillhörande ett falkpar (*Falco ruficularis*) och parakiten blev snabbt bortmotad av dessa mindre men extremt skickliga flygare.

Fångst och skogsavverkning

Fångst av papegojor för den illegala fågelmarknaden fortsätter i Amazonia National Park. Boträdet som vi hade tänkt kliva upp i under mars 2007 högs uppenbarligen ned i februari för att komma åt ungarna. I detta fall så reducerades klanen till fyra fåglar från sex och de resterande fåglarna fortsatte att övernatta i ett annat träd i närheten. Flera ur lokalbefolkningen erkände att de hade guldparakiter i fångenskap i hemmet och de hade även fått erbjudande från andra som ville köpa fåglarna. Jag hittade även boträd utanför parken ANP som hade bitar av trä fastspikad i stammarna, för att tjäna som stegjärn upp till bohålan. Även om det i detta område inte förefaller vara lika vanligt och organiserat med boplundring som i västra Pará så ser vi för varje dag fler och fler tecken på ökad fångst av fåglar.

Aktivitet från de som handlar med vilda djur och fåglar och fortsatta förluster av habitat är de huvudsakliga riskerna för utrotning av arten. Färska studier har utgjort underlag för hur skogsavverkningen kan fortskrida i Amazonas och utsikterna är pessimistiska. I detta beklämmande scenario kommer den centrala delen av artens utbredningsområde, där ANP ligger, att utgöra hoppet för artens överlevnad. Nya områden som avsatts för bevarande i detta område har skapats och det kan komma att garantera bevarandet på lång sikt av arten. Men att kontrollera de som fångar och handlar med fåglar kommer att vara en utmaning. Sett ur ett positivt perspektiv så har det nyligen skapats, the Friends of the Amazonia National Park. Denna organisation har hållit utbildningar och gett information till byar som gränsar till ANP och utgör ett välkommen allierad i kampen att höja medvetandet om vikten av att garantera överlevnaden av guldparakiten i området. Utbildning i miljöhänsyn är utan tvekan den mest viktiga åtgärd som kan implementeras för att bringa ned antalet fåglar som fångas för handeln med djur.

Områden som bör undersökas framöver

Arbete kring häckning och bon som används av guldparakiter är ett område som fortfarande ligger efter. Givetvis är det viktigt för vilket bevarandeprogram som helst att veta hur bra (eller dåligt) arten reproducerar sig. I fallet med guldparakiter så är det oerhört viktigt att bestämma om en bestämd klan är sammansatt av ett antal häckpar eller ett ensamt häckpar med hjälp av sina ungar från tidigare kullar, som Glen Reynolds föreslog i *PsittaScene* Vol.15:2. Kunskap om hur många fåglar som utgör den reproducerande populationen kommer att hjälpa oss i att förstå hur utsatt arten är för utrotning och även vilken väg kommande bevarandeåtgärder skall ta.

Min studie är färgad av att i stort sett alla mina observationer har gjorts i anslutning till the Trans Amazon highway. Detta beror i sin tur på det förhållande att guldparakiten föredrar bo och häckträd i öppna områden som inte har så mycket undervegetation men även på bristen av ett effektivt stignät inne i parken, vilket ju skulle ha underlättat ett adekvat eftersök i orörd djungel. Det är en förhoppning att framtida forskning kan få en balans mellan tid tillbringad i områden som påverkats av människan och naturliga områden för att bättre bestämma vilka krav denna underhållande art har på sitt habitat. En bättre förståelse av artens biologi parad med utbildningsprogram för befolkningen och byarna i områden där arten förekommer är oerhört viktigt för denna slående och unika arts fortsatta överlevnad.

Bildtexter:

En serie av foton tagen vid ett boträd i Amazonia National Park. Originalflocken om sex fåglar kan ses i fotot i mitten till höger. Efter att trädet högs ned av boplundrare (ovan) kunde endast fyra fåglar ses i området. Själva bohålan var troligen belägen i en av grenarna.

En guldparakit äter på en frukt som lokalt kallas för Tapiriri (ovan). När en flock attackerar en dunge med muruci träd fulla med omogna frukter (höger) är det möjligt att observera individer på nära håll.

Fåglar utforskar håligheter, jagar och biter efter varann och putsar sig i det första morgonljuset och under dagens sista timmar, normalt i närheten av deras boträd eller övernattningssträd. Under dagens hetta (nedan) så hittar de skugga och vilar eller umgås.

Detta speciella träd står i en lagun som är full av kajmaner. Det behövs kanske ej sägas att vi var inte så pigga på att simma ut till trädet. Vi har köpt in en uppblåsbar kajak som kommer att underlätta åtkomsten till sådana träd och även för eftersök av andra boträd som är omgivna av vatten

För att bidra till projektet gå in på www.parrots.org > donate

Sällskapsfåglarnas sidor

Susan G. Friedman, Ph. D., är professor i psykologi vid Utah State University. Under det senaste årtiondet har hon hjälpt till med att bana väg för ansträngningar att på djur tillämpa vetenskapligt riktiga upplärningstekniker och etisk standard för tillämpad beteendeanalys. Susan undervisar i två nätkurser, en för veterinärer och andra som arbetar yrkesmässigt med djur och en för ägare av sällskapsdjur. Hon håller workshops för olika arter runt om i världen. Hennes artiklar förekommer på Internet på 8 språk.

10 saker som din papegoja vill att du känner till om beteende

Av S.G. Friedman, Ph.D., Psykologiska fakulteten, Utah State University.

Att tala för sig själv är svårt nog, så hur talar man för andra arter? De allmänna reglerna för inläring och beteende från fältet av beteendeanalys förser oss med en tydlig röst för att tala om bästa metoder för alla djur. Under senare år, har undervisningsteknologin för tillämpad beteendeanalys blivit mera allmänt känd och använd, livskvaliteten för papegojor i fångenskap har förbättrats med stormsteg. Även om de kanske inte talar om det på riktigt det här sättet, kommer alla papegojor att dra fördel av att deras vårdare känner till dessa tio saker om beteende.

1. Beteende är vad en papegoja gör under vissa villkor; beteende är inte vad en papegoja är.

Nästa gång du frestas att beskriva en papegoja med en "är-etikett" (är elak, är dominerande, är nervrotisk), besvara i stället de här tre frågorna: Hur ser den här etiketten ut i fråga om verkligt, observerbart beteende? Under vilka omständigheter uppträder detta beteende? Vilket är det omedelbara resultatet detta beteende medför för fågeln?

Svaren på de här frågorna kommer att hjälpa dig med att sätta tydliga mål för beteendeförändringar, identifiera de föregående förutsägelsena i miljön som gynnar beteendet och bestämmer vilka följder som vidmakthåller beteendet. Se t.ex. hur mycket information man vinner genom att ersätta en otydlig etikett – "Min fågel är elak." – med en specifik föregående-beteende-konsekvens-beskrivning – "När jag sträcker ut min hand nära buret (föregående händelse), gör min fågel utfall (beteende) för att få mig att avlägsna min hand (konsekvens)". Vi kan inte ersätta "elak" eftersom det bara är en etikett men vi kan ersätta göra utfall med ett alternativt beteende vi vill se mer av.

2. Varje beteende fyller ett syfte för din papegoja; ändamålet är konsekvensen, som beteendet framkallar.

Beteende är ett verktyg papegojor utnyttjar för att framkalla önskade konsekvenser (resultat) från omgivningen (inräknat omgivningen innanför deras skin). För att upptäcka anledningen till ett speciellt beteende, iaktta vad som sker precis efter detta. Resultaten faller i allmänhet inom två kategorier – att komma till, eller komma bort från, speciella föremål, händelser eller förhållanden.

Motivationen till att uppträda på ett särskilt sätt i dag, kommer från följderna av beteendet i går. Detta kallas lagen om verkan, vilken anger att beteendet är en funktion av dess följder. Lagen om verkan beskriver naturens responsloop. Beteende som fungerar ur djurets synvinkel upprepas och beteende som inte fungerar förändras eller undertrycks. Så till exempel skriker många papegojor envist, eftersom att göra så har tidigare framkallat sociala förstärkare (mänsklig uppmärksamhet).

3. Papegojor väljer naturligt det beteende, som ger de mest positiva resultaten.

Om de får möjlighet, ha alla djur benägenheten att göra de saker som är mest givande för dem. Detta kallas den matchande lagen, vilken anger att de relativa förekomsterna av olika beteenden (eller samma beteende i olika situationer) har benägenheten att matcha de relativa förekomsterna av den förstärkning de framkallar. Om till exempel Periwinkel Parrot har blivit förstärkt för att han stiger upp 90 % av de gånger John sträcker fram handen och 40 % när Grace sträcker fram sin, kommer Periwinkel att tendera att gå upp för John 90 % av tiden men bara 40 % för Grace. Den matchande lagen har demonstrerats

med många djurarter inklusive människor. Vi kan tillämpa den matchande lagen för att minska graden av problembeteende genom att enormt förstora graden av förstärkning för ett alternativt beteende.

4. Varje papegoja är en individ och har en personlig åsikt om vilka konsekvenser som motiverar honom eller henne att bete sig

Förstärkare kommer i många olika skepnader däribland som konkreta föremål, sociala interaktion, sensoriska erfarenheter, fysisk aktivitet och undvikande av obehagliga stimuli. Ett djurs livskvalitet är i hög grad beroende av förekomsten, kvaliteten och variationen av förstärkare, vilka motiverar dess dagliga beteende. Några förstärkare är automatiskt belönande såsom mat. Andra förstärkare inlärs genom erfarenhet via processen av upprepning, nära kombination med befintliga förstärkare. Beröring av en mänsklig hand är ett exempel på en förstärkare inlärd av kombinationen med andra förstärkare såsom mat. Förmågan att lära sig nya förstärkare är en annan av naturens planer. Den ser till att det alltid kommer att finnas en bra anledning till att bete sig hellre än att vara stilla

5. Att lära sig vad som motiverar din papegoja, att noggrant observerbara favoritföremål, aktiviteter och människor.

Etiketten "förstärkare" beskriver den beteendeökande effekt en konsekvens har på det beteende det följer. Det beskriver i sig inte några fasta karaktäristika av konsekvensen. Några konsekvenser förstärker ibland och ibland inte. Ett solrosfrö kanske inte motiverar en fågel, som ätit en skål full med frön, och en mänsklig hand kanske inte motiverar en fågel, som varit aktiv hela dagen, att flyga. Kunskap om en arts naturliga historia, individens beteendehistoria och de för tillfället rådande omständigheter, som fågeln lever under, lämnar viktiga ledtrådar till vad som kan motivera en speciell fågel. Det bästa angreppssättet är att inte göra några antaganden. När det handlar om behoven hos individuella papegojor, förstår man beteendet bäst genom att studera en av dem.

6. Öka din papegojas goda uppförande genom att ge positiva förstärkare omedelbart och konsekvent.

Den kanske allra viktigaste faktorn för mycket effektiv förstärkning är likhet, eller närhet i tid mellan beteende och förstärkare. Snabb leverans av positiva förstärkare är det tydligaste sättet att kommunicera den exakta responsen, vilken åstadkom det givande resultatet, så att papegojan kan upprepa responsen och förtjäna mer förstärkning. Sen leverans kan resultera i att förstärka en annan respons, som finns längre i den pågående beteendeströmmen. Konsekvens är även mycket viktigt, eftersom den tydligt kommunicerar "om-när"-eventualiteten mellan beteendet och resultatet – om du stiger upp på pinnen, då blir du kliad på huvudet.

7. De dåliga nyheterna är att du oavsiktligt även kan förstärka problembeteenden.

Beteenden som inte förstärks försvagas med tiden av den process som kallas utsläckning. Därav följer att varje enskilt beteende som upprepade gånger visats av en papegoja förstärks på något sätt, inklusive beteenden som att ge sig av från en lekställning, bita för att avlägsna oönskade händer och gnaga på trävirke för sensoriska belöningar. När väl ett problembeteende blivit inlärt, är den tillfälliga högvinsten allt som behövs för att vidmakthålla ett beteende som att skrika efter uppmärksamhet.

Det är inte alltid vad vi gör som förstärker en papegojas problembeteenden – andra fåglar, barn och inre känslor är några av de andra vanliga misstänkta – men i vilket fall är oavsiktlig förstärkning ett problem som vi kan göra något åt. Den mest användbara frågan du kan besvara, när du har med ett problembeteende att göra, är inte vad det är för fel på denna papegoja, utan hellre vad förstärker detta speciella beteende. När vi förstår, att beteendet är funktionellt relaterat till det sammanhang, i vilket det förekommer, kan vi förändra sammanhanget för att ändra beteendet effektivt och mänskligt.

8. För att undvika problembeteenden, arrangera miljön för att göra det rätta beteendet lättare och effektivare än det felaktiga beteendet.

Ibland är det mest positiva, minst påträngande sättet att lösa ett beteendeproblem att avlägsna de signaler i omgivningen som i första hand sätter i gång beteendet. Att till exempel flytta en välutrustad lekställning bort från väggen, kommer att minska en papegojas böjelse att gnaga på fönsterbrädan. Att fästas en pinne på insidan av burdörren och lära papegojan att sitta där innan burdörren öppnas, kan minska en papegojas lust att bita en hand sträckt långt in i dess bur. Det behövs ett skarpt öga för att bedöma de många sätt på vilka den miljö vi ger skapar hinder för det beteende som vi vill att vår papegoja skall visa. Många enkla lösningar missas, eftersom vi söker "hos fågeln" i stället för i den omgivning beteendet förekommer. Dessutom kan du avlägsna den förstärkare som underhåller ett problembeteende och beteendet kommer att minska, eftersom det inte längre effektivt tar fram förstärkaren.

9. Förstärk små förbättringar på vägen mot det slutliga beteendemålet.

Du kan inte förstärka ett beteende som aldrig förekommer men du kan snabbt lära papegojor nya beteenden (eller en ny variant av ett befintligt beteende) genom att förstärka små approximationer mot det slutliga målet. Denna process kallas formning. En papegoja som är ovillig att stiga upp på en pinne kan till exempel formas att göra detta genom att förstärka åtskilliga uppreningar av den följande approximationen: Lugnt kroppsspråk nära pinnen; snabba beröringar av en tå på pinnen; en fot på pinnen; överföring av vikt till en fot på pinnen, och slutligen två fötter på pinnen.

Mycket framgångsrika formare är skickliga iakttagare av den fina, naturliga variation med vilka beteenden visas. I denna naturliga variation märker och förstärker de den nästföljande approximationen mot det slutliga beteendet. Mycket små förbättringar måste förstärkas blixtnsnabbt. Om fågeln visar någon tvekan inför en speciell approximation, släpp efter på kriteriet för förstärkningen till den tidigare behärskade nivån och fortsätt därefter åter framåt, approximation efter approximation.

10. Du får vad du förstärker så träffa papegojan när den är uppför sig väl.

Det kan sägas att vår kulturella dimma får oss att vanligen mer lägga märke till dåligt uppförande hos individer än deras goda uppförande. I själva verket skulle samma mängd uppmärksamhet, skickligt förändrad till att arrangera miljön för att göra bra beteende såväl lätt som givande, komma att producera långvariga resultat. Följ regeln rättvisa par, som anger att närhelst du minskar ett problembeteende (innehållande färre förstärkare för fågeln), försäkra dig då samtidigt om att sätta ett högre beteendemål. På detta sätt kommer du att skydda den totala summan av förstärkning som din papegoja upplever varje dag. Att träffa papegojan när den uppför sig kommer inte endast att öka beteenden du vill se mer av, utan även förbättra ditt förhållande till din fågel. Djur kommer att bli bemyndigade att göra de rätta beteendevärderna av de rätta orsakerna, dvs., att få något av värde hellre än att undgå något motbjudande. Som ett resultat kommer papegojor att leva ett mer framgångsrikt liv bland människorna.

Bildtexter

Är denna papegoja nervrotisk? Hormonell? Rädd? Var försiktig med att använda etiketter för att beskriva din fågel. Beskriv i stället det beteende du kan se.

Papegojor söker kanske inte alltid efter samma konsekvenser. Ibland är en klapp på huvudet motiverande, medan andra gånger duger bara en jordnöt.

Var uppmärksam på varje litet steg, som din papegoja tar mot ett nytt beteende och ha din förstärkare redo att omedelbart leverera.

Grå uppdatering

För hela historien, se PsittaScene, februari 2008 och [parrots.org>current projects>African Grey](http://parrots.org/current_projects/African_Grey).

Under de försvinnande månaderna 2007 började ett epos för Last Great Ape Organization (LAGA) och för personalen på Limbe Wildlife Center (LWC) i Kamerun, Afrika. LAGAS utredning ledde till beslaget av mer än 1 200 gråpapegojor i två illegala skeppningar destinerade för sällskapsdjurmarknader utomlands. Fåglarna sändes till Limbe för veterinärundersökning. Hundratals har släppts ut och 300 återstår medan fjädrarna växer ut före utsläpp.

Ofir Drori, grundare och direktör för Laga, sade "Fallet med gråpapegojorna har visat sig vara ett av de mest intressanta när det gäller korruption på hög nivå och medansvar. En hög handlare sitter bakom galler och de flesta papegojorna är redan fria. Ministern sade, att han beslutat frisläppa papegojorna för att visa sitt engagemang i kampen mot brott mot vilda djur och släppte symboliskt några av dem tillsammans med guvernören i Limbe och två ambassadörer. Detta är första gången en sådan mängd tagits och inte återanvänts för den handel som gynnar illegala handlare. Vi hoppas, att detta utsläpp kommer att skapa ett prejudikat inte bara för Kamerun."

Av de 1 200 fåglar som ursprungligen beslagtogs, släpptes över 700 nästan omedelbart. Tyvärr var ungefär 200 fåglar döda vid ankomsten eller dog av sjukdom eller skador. De återstående 300 fåglarna hade svåra skador på fjädrarna, vilket krävde intensiv vård. World Parrot Trust lämnade omedelbart ekonomiskt bistånd för att bygga voljäer och köpa mat, skickade därefter Dr Gino Conzo, en italiensk veterinär, till Limbe för att ge personalen råd och hjälpa till med att behandla fåglarna. Mario D'Angelo följde med Gino för det skrämmande uppdraget. Med hjälp av personalen i Limbe undersökte Gino och Mario varje fågel och avlägsnade de skadade fjädrarna för att snabba på utväxten av nya fjädrar och möjlig frisläppning.

I en uppdatering nyligen rapporterade Felix Lankester:

När de skadade fjädrarna avlägsnats började fåglarna återhämta sig i flygburar. Tidigt under februari fullföljdes behandlingen för Chlamydophilosis. Behandlingen har varit mycket framgångsrik med den dagliga dödligheten fallande mot noll. Även de fåglar som hade varit extremt sjuka återhämtade sig tillräckligt bra för att kunna återplaceras i voljäreterna tillsammans med resten av flocken.

Allt verkade gå framåt väl tills slutet av mars, när tre fåglar dog på två dagar. Efter diskussioner med Dr Conzo, drog vi slutsatsen, att papegojorna kunde ha börjat på en ny omgång av Chlamydophilosis. Det är ytterligt svårt att befria en flock från den ineffektiva organismen, eftersom fåglarna kan vara symptomfria smittbärare. För att förhindra ytterligare en epidemi påbörjade vi en andra omgång behandling och kommer att övervaka situationen mycket noggrant. Vi hoppas att vi fångat utbrottet tidigt och genom att göra detta minska antalet dödsfall. Om emellertid ett antal fåglar verkligen insjuknar kommer återhämtningstakten för deras fjädrar och en eventuell frisläppning att försenas till efter maj 2008.

Limbe Wildlife Center vill tacka World Parrot Trust för logistiskt stöd och kritisk ekonomisk hjälp, utan vilken vi med säkerhet inte skulle ha kunnat göra så mycket för gråpapegojorna.

PsittaNytt

Papegojhändelser

The Perch Store – till juni 2008

Under april, maj och juni 2008 kommer denna detaljhandlare av papegojprodukter på nätet att skänka en procentuell andel av all försäljning till WPT. Se: theperchstore.net eller [besök parrots.org](http://besök.parrots.org) > sponsors.

Phoenix Landing – 10 maj 2008.

Denna ideella organisation tar fram utbildningsprogram för korrekt skötsel av fåglar. De kommer att vara värdar för en heldagstillställning med Steve Martin den 10 maj 2008. De kommer att skänka intäkterna från en tyst auktion till World Parrot Trust.

Se: parrots.org > parrot news > events.

FlyAbout 2008 – 23-25 maj 2008

Chris Shank kommer att hålla sin andra FlyAbout i Cockatoo Downs i Salem, Oregon. Årets händelse har utvidgats till tre dagar med en ny tillkommen Clicker Traing Workshop, som äger rum på fredagen den 23 maj. Denna workshop kommer att koncentrera på riktiga träningstekniker med användning av klickare och positiv förstärkning. Under lördagen och söndagen kommer FlyAbout att fokusera på för- och nackdelarna med att låta papegojor flyga inom- och utomhus och det som fordras för att skapa en pålitlig och säker sällskapspapegoja som kan flyga såväl inom- som utomhus. Experter på träning av fåglar kommer att diskutera träningsmetoder med positiv förstärkning, vilka är avsedda att lära din papegoja att bli en framgångsrik och säker flygare. Uppvisningar av friflygande papegojor kommer att hållas under hela veckoslutet.

Ett procentandel av intäkterna från FlyAbout kommer att skänkas till World Parrot Trust. Se: parrots.org > parrot news > events eller ring Chris Shank på (503) 831-1314.

Arrangera en papegojstillställning?

Är du intresserad av att arrangera en tillställning som gynnar papegojor och samlar in pengar till WPT. Se: parrots.org > get involved

Papegojnytt

Kakaduer och lorier frisläppta

Den illegala fågelhandeln grasserar fortfarande i Indonesien och omfattar ett antal papegojarter. De beslagtagna fåglar, som kan släppas ut, måste uppfylla stränga villkor uppsatta av IUCN (the World Conservation Union) och CITES (Convention on the Trade in Endangered Species). Det indonesiska papegojprojektet har nu genomfört tre utsläpp av papegojor. Det senaste gjordes under februari 2008, när 7 moluckkakaduer (*Cacatua moluccensis*) och 4 ärkelorier (*Lorius domicella*) släpptes, vilket till dags dato innebar 16 kakaduer och 4 lorier. Barnen i närbelägna byar hade möjlighet att bevittna dessa utsläpp och dela glädjen. Även om detta antal fåglar i sig inte är stort, erbjuder sådana här utsläpp ett betydelsefullt tillfälle att öka stoltheten hos lokala byainnevägnare och barn över deras inhemska fåglar och att lära ut principerna för bevarande.

Bildtext: Kakaduer på väg tillbaka till naturen.

Källa: <http://www.prweb.com/releases>

Varning för papegojbedrägerier i Storbritannien

Illegala handlare sägs ligga bakom ett bedrägeri i vilket fågelälskare luras att köpa papegojor som dör några dagar senare. Inspektörer hos RSPCA (the Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals) är beredda att undersöka påståenden att vanliga parakiter skräms ut ur träd i Londons parker och säljs som "sällsynta" papegojor till omisstänksamma köpare.

Källa: <http://icwales.icnetwork.co.uk>

Kakadua med tur räddad av sina kamrater

Djurräddare säger att en kakadua, som räddats ur ett träd, hade hållits vid liv under två veckor av sina befrädrade vänner. Ett räddningslag hade inkallats för att hjälpa den större gultofskakaduan. Papegojan hade fångats i ett gummiträd sedan det ena benet snärjts in i ett nät. Djurräddaren, Nigel Wilmore, säger, att han tror att kakaduan varit fången i trädet i två veckor och hållits vid liv av andra fåglar. "Det är häpnadsväckande hur de andra fåglarna har kommit dit och de har tydligen matat den och hållit den vid liv." Han säger, att fastän den lider av chock och är mager, är kakaduan på väg att återhämta sig. Helen Johns, en av lokalbefolkningen, sade, att hon hade iakttagit ett "vitt föremål" i trädet. "Jag kastade en blick på det då och då när jag körde förbi utan att förstå att det var en levande fågel och sedan jag såg andra fåglar mata den, förstod jag, att den måste ha blivit fångad," sade hon.

Källa: <http://abc.net.au>

Tack!

Ett stort tack från WPT-Italien till Valter Gelero och styrelseledamöterna i Club Degli Psittidi för deras kontinuerliga stöd till World Parrot Trust. Dussintals PollyVision har sålts via klubbens tidskrift och bord vid klubbens utställningar och klubben har varit till stor hjälp med att sprida kunskap om WPT och uppmuntra till nya medlemskap.

En hyllning till Ron Johnson från hans vän George Geipel

Ronald Johnson (överst till vänster) var en mycket speciell person och vän till World Parrot Trust. Jag träffade Ron på Pierce Advertising School, där han briljerade i både marknadsföring och reklam. I mer än 30 år var han min bästa vän och som en bror för mig. Först och främst älskade han fåglar av alla slag, särskilt den blåstrupade aran och guldparakiten. Hans bästa befrädrade vän var hans ara och ständige följeslagare "Poly". Inte ens multipel skleros kunde hålla Ron nere och du kunde ofta träffa på honom i fågelaffärer och hos fågeluppfödare, där han hanterade fåglar och undervisade människor om papegojor.

Ron älskade också baseball och var ett uppslagsverk när det gällde nästan alla lag i högsta serien samt AA-lag. Behövde du veta något om ett lag eller statistik? Det var bara att fråga Ron. Även om hans hemmalag inte tillhörde topplagen, var han alltid där och hejade på dem. Rons två stora saker var att rädda regnskogen och skydda hotade fåglar och han gjorde mer än pratade om det. Genom sitt testamente lämnade Ron en avsevärd gåva till World Parrot Trust för att kunna fortsätta denna goda sak. Ron begärde att hans gåva skulle delas mellan projektet för den blåstrupiga aran och guldparakitens överlevnadsfond.

Jag uppmanar er att arbeta tillsammans med era fackmän så att denna organisation kan fortsätta sitt uppdrag. Vi förlorade Ron i januari 2007 men hans arv kommer att leva vidare. Ni kan också göra det.

Anslag och belöningar

WPT har i år ännu en gång hedrats av International Association of Avian Trainers & Educators! Vi har fått IAATE:s Conservation Award (och USD 5 000) för vårt stöd till räddningen av gråpapegojor, rapporterat i februariumret av PsittaScene. Dessutom har vi belönats med ett bidrag på USD 2 000 till projektet för den blåstrupade aran. IAATE har nu stött detta projekt i fyra år med över USD 5 000 i bidrag. Organisationen har också varit drivande, när det gäller att väcka uppmärksamhet för fondens arbete i allmänhet. Vi är mycket tacksamma för detta partnerskap.

The Point Defiance Zoo Conservation Committee (Tacoma, Washington, USA), stöder blåstrupeprojektet för fjärde året med ett anslag om USD 2 589. Sedan 2005 har Point Defiance skänkt nästan USD 10 000 till detta projekt. Beröm till Point Defiance Zoo för deras roll med att knyta samman zoon för fältbevarande.

Folke H. Petersons stiftelse har fortsatt sitt generösa stöd av vårt arbete med handeln med fåglar med ett bidrag på USD 20 000 för arbete med handeln i Asien, Mexiko och Sydamerika.